

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Til min Ven Christian Molbech Krønikens Gienmæle Farvel. (Til C. Molbech.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til min Ven Christian Molbech Krønikens Gienmæle Farvel. (Til C. Molbech.)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Aarhus Universitet, Det Teologiske Fakultet. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1813_208-intro-shoot-idm228.pdf (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Historie og polemik

Molbech mente desuden, at *Verdenskrøniken* 1812 var alt for dyster og polemisk. Kristendommen blev fremstillet i en urimelig mørk, truende og afskrækkende skikkelse og som værende i konstant kamp (s. 12). Dette ensidige perspektiv og manglen på harmoni var trættende for læseren. En videnskabelig historie måtte slet ikke være polemisk, og de polemiske passager i *Verdenskrøniken* 1812 fandt Molbech decideret fejlplacerede. Grundtvig havde i sit værk fornægtet historieskrivningens fortællende natur og gjort den til et stridsskrift (s. 18 f.).

Det, der i allerhøjeste grad havde vakt Molbechs uvilje, var imidlertid bogens personangreb – den uretfærdige og ukærlige måde, hvorpå Grundtvig omtalte højt respekterede mænd. For dette skulle han have “en streng og alvorlig Revselse” (s. 20). Grundtvig burde især være mere ærbødig over for F.W.J Schelling, Johannes Müller, Christian Bastholm og Knud Lyne Rahbek. Han var for ensidig i den forstand, at han kun opregnede de negative sider ved disse forfattere og filosoffer og tav om deres fortjenester. Grundtvig skrev også for forhastet uden ordentligt kendskab til det eller dem, han dømte. Han skulle have givet sig mere tid og studeret flittigere, inden han “med Haan og Skændsel stemplede Mænd” (s. 25 f.).

Nogle formildende betragtninger afsluttede pjecen. Molbech var overbevist om Grundtvigs redelighed og var klar over, at han aldrig bevidst havde krænket retfærdighed og sandhed. Hvis noget kunne undskylde Grundtvigs fejl, måtte det være hans begejstring for religionen, “som Ingen Retskaffen bør miskiende” (s. 33).